

Preek over Mattheus 16,24.25: Navolging!

Voorzang: Psalm 25, 3
Votum en Groet
Zingen: Psalm 33, 8
Leefregels
Zingen: Psalm 139, 1 en 14
Gebed bij de opening van het Woord
Zingen: Kinderlied 21
Schriftlezing: Deuteronomium 6,4-9 en Mattheus 16,13-23
Zingen: Gezang 442, 1 en 2
Verkondiging van Mattheus 16,24.25
Zingen: Gezang 47
Dankzegging en voorbeden
Collecte
Zingen: Gezang 481, 4
Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!
Een gemeente – natuurlijk in Amerika – wilde graag meer bezoekers.
Om dat te bereiken huurden ze een reclamebureau in.
Die moest maar wat onderzoek verrichten en met aanbevelingen komen.

Het reclamebureau ging onmiddellijk aan de slag.
En na een poosje kwamen ze met een voorstel.
Als de gemeente er nou eens mee begon alle kruisen uit de kerk weg te halen.
En van het postpapier.
Want dat kruis was toch maar een negatief signaal naar eventuele bezoekers.
Daar werden ze maar door afgeschrikt.
Dus wég met dat kruis!

Maar als we één ding niet kunnen missen, dan is dat het kruis.
Zonder het kruis zijn we een krachteloze kerk.
Zonder het kruis stelt ons geloof niets meer voor.

Nou, daar was Petrus het dus niet mee eens.
Voor hem had het kruis geen enkele positieve waarde.
Wat komt hij fel uit de hoek als zijn Meester daarover begint.

Jezus is met zijn leerlingen de noordgrens van Palestina overgetrokken. **1**
Ooit behoorde dit gebied tot het rijk van koning Salomo.
Maar in Jezus' tijd maakt het geen deel meer uit van het Joodse land.
Jezus zoekt de rust.
Even weg van de massa's.
Weg van de leiders van het volk, die steeds agressiever worden.
Even een moment met zijn leerlingen alleen. **2**

Daar – in dat ruige bergland vraagt Jezus hoe de mensen over Hem denken.
Het ene antwoord na het andere rolt er uit.

Dan stelt Jezus de vraag heel persoonlijk.
Maar jullie dan?
Wie ben Ik volgens jullie?

Ja, die vraag moeten we allemaal vroeg of laat beantwoorden.
Jezus dringt er op aan, dat we kleur bekennen.
Wie is Jezus voor u?
Voor jou?

De leerlingen kijken elkaar even aan.
Wie zal het zeggen?
Simon bar Jona – natuurlijk hij.

Altijd haantje de voorste.
Tot de haan hem voor is.
U bent de Messias, de Zoon van de levende God!

Een rijkere belijdenis had Simon niet kunnen uitspreken.
Wat moet dit Jezus goed hebben gedaan.
Wat een hoogtepunt in zijn omgang met de leerlingen.
Simon bar Jona, je bent een gezegend mens.
Dit heb je niet van je zelf.
Deze belijdenis heeft God zelf je op de lippen gelegd.

En dan krijgt Simon die prachtige naam Petrus – rotsman.
Petrus is een kei van een leerling.
Zijn belijdenis legt een rotsvast fundament voor de kerk van alle eeuwen.
De gemeente van Christus zal hieraan gekend worden.
Dat ze Jezus belijdt als de Messias, de zoon van de levende God.

Maar dan vindt Jezus het ook tijd om duidelijk te maken wat voor Messias Hij is.
En Hij onthult wat Hem als Messias te wachten staat.
Lijden.
Sterven.
En opstaan!
Dat gaat Hij tegemoet.

Weer kijken de leerlingen elkaar aan.
Wat bedoelt Jezus toch?
Wat zijn dat voor sombere gedachten?
Waar hééft Jezus het over?

Dan is het opnieuw Petrus die het woord neemt.
Maar nu niet waar alle leerlingen bij zijn.
Hij trekt Jezus even opzij – uit de kring.
Maar dan komt het er ook fel uit!
Wat is dit voor kleingeloof, Meester?
Zo mag U niet praten, hoor!
Natuurlijk komt U niet aan het kruis.
U denkt toch zeker niet dat God het zover zal laten komen!

Dan de reactie van Jezus.
Hij rukt zich van Petrus los.
Keert Hem de rug toe.
Wijst Hem scherp terecht.
Terug!
Achter Mij, satan!
Dit zijn géén woorden van God!
Dit is duivelspraak!

Wat emotioneel!
Waarom zo fel?

Omdat Petrus Jezus raakt op zijn gevoeligste punt.
Op zijn ongelooflijk hechte band met God.
De angst dat God Jezus lós zal laten.
Dat zal de grootste bitterheid van zijn lijden worden.
Dat de Vader Hem los zal laten.
Dat dat móét.
Omdat Hij alleen zo zijn opdracht om ons te redden kan volbrengen.
Er is niets waar Jezus zo voor terughuivert dan voor dat donkere gat.
Als Petrus zegt dat God dat natuurlijk niet doet, raakt dat Jezus tot in zijn ziel!
Petrus spreekt goed van Gods liefde.

Maar om echt Messias te zijn moet Jezus juist die liefde opgeven.
En mikpunt worden van Gods toorn.

Petrus, je weet niet waar je over praat!

Voor Jezus doemt achter Petrus de grote verleider uit de woestijn op.

Als je echt Gods Zoon bent dan...

...dan is dat lijden toch niet nodig!

Jezus duwt Petrus achter zich en gaat op weg naar Jeruzalem.

Gaat op weg naar Golgotha.

Gaat op weg om zijn kruis op nemen en zich zelf te verloochenen omwille van ons.

Maar als Hij op weg gaat klinkt zijn stem:

Wie achter Mij aan wil komen, moet óók zichzelf verloochenen.

Moet óók zijn kruis op zich nemen en Mij volgen!

Petrus wordt terug gewezen – áchter Jezus.

Wij worden terug gewezen – áchter Jezus.

Want Petrus is hier de mond van de gemeente.

Zijn huiver is onze huiver.

Zijn onbegrip is ons onbegrip.

Wij hebben er ook moeite mee om Jezus te volgen.

Je zelf verloochenen?

Wat is er natuurlijker dan voor je zelf op te komen?

Als een ander jou te na komt, dan sta je toch op je recht?

Als je wordt beledigd,

aan de kant wordt gezet,

belachelijk wordt gemaakt,

niet genoeg wordt gewaardeerd,

wordt uitgerangeerd,

tekort wordt gedaan,

door je ouders of door je kind,

door je echtgenoot,

door je chef of door je ondergeschikte,

door je burens of door je broeder of zuster,

dat hoef je toch niet te pikken?

Dat laat je je toch niet gebeuren?

Jezus zegt: *Verloochen je zelf!*

Neem je kruis op je.

Volg Mij!

Ik had er mijn leven voor over om de vrede tussen de mensen te dienen!

Je zelf verloochenen?

Je leven in de waagschaal stellen?

Wat is er natuurlijker dan kiezen voor gemak en comfort?

Wat is er natuurlijker dan je omringen met leuke dingen?

Wat is er natuurlijker dan genieten van de goede dingen van het leven?

Een gezin stichten.

Je huis smaakvol inrichten.

In je vrije tijd leuke dingen doen.

Jezus zegt: *Verloochen je zelf!*

Kies niet voor het gemak.

Kies voor een leven dat in dienst staat van Mij en van anderen.

Wat betekent dit?

Bijvoorbeeld als van ons een bijdrage wordt gevraagd aan het gemeenteleven?

Dienen in een ambt?

Een bijdrage leveren aan clubwerk of catechese of een andere taak?
Ons inzetten voor het uitdragen van het evangelie in één of andere vorm?
Wat willen we offeren aan tijd en energie in dienst van Christus' gemeente?
En dat kunnen we dan natuurlijk niet aan andere belangrijke en leuke dingen besteden?

Het vinden van mensen die willen dienen in de kerkenraad wordt steeds moeilijker.
Dat geldt ook voor het geven van catechisatie of het leiden van een club.
Lieve mensen, ik spreek hier heel voorzichtig.
Ik weet dat gemeenteleden hiervoor bedanken om heel geldige redenen.
In verband met hun gezondheid.
Of omdat het niet verantwoord is naar hun gezin toe.
Of om nog andere plausibele redenen.
Maar het kan toch niet zo zijn dat in een gemeente van ruim 500 leden belangrijke taken moeten blijven liggen omdat er te weinig mensen zijn die daar hun gaven en hun tijd en hun energie in willen steken?

Jezus zegt: *Verloochen je zelf.*
Neem je kruis op.
Aarzel niet dingen op te geven als God dat van u vraagt.

Ooit las ik een brief van een Russische christin.
Het was in de tijd van het communisme.
Toen werden in Rusland de gelovigen zwaar vervolgd werd.
Ze schreef aan haar man die om zijn geloof in de gevangenis zat.
Ze schreef dat hij liever sterven moest dan zijn geloof afzweren.
Ze schreef:

Wordt je hart niet van vreugde vervuld, zelfs in het aangezicht van de dood, wanneer je weten mag dat je uit dezelfde bittere beker drinkt, waaruit ook de Heiland dronk? Ik vraag je zijn Naam niet te schande te maken. Laat zien, dat je Gods kind bent. Ik ben bereid alles wat Hij toelaat te aanvaarden.

Een dwaze brief!
Wat is normaler dan dat een vrouw ernaar verlangt dat haar man weer terugkomt bij haar en haar kinderen.
Maar deze christin vond dat niet belangrijkste.
Natuurlijk wilde ze haar man graag weer terug.
Maar niet ten koste van alles.
Het belangrijkste was voor haar dat haar man Christus trouw bleef.
Dat hij Christus niet te schande zou maken.
En als dat betekende dat ze hem moest afstaan aan de dood, dan was dat niet anders!
Ze nam haar kruis op zich en schreef:
Ik ben bereid alles wat Hij toelaat te aanvaarden!

Een situatie ver van ons bed en ver van onze situatie.
Maar als Christus nou eens van ons vraagt:
Laat die baan of die promotie schieten –
want die is een bedreiging voor een leven met Mij.
Je houdt geen tijd meer over voor een leven in mijn dienst.

Ga niet verder met die jongen, met dat meisje –
want dat gaat ten koste van je band met Mij.

Laat de tv eens wat vaker uit en verdiep je in mijn Woord.
Of maak tijd voor een gesprek met je kind.
Of kijk eens om naar je broeder of zuster die in de problemen zit.

Wilt u – wil jij Jezus echt volgen?
Daarin echt investeren?
Je leven of iets uit je leven willen verliezen?
Soms over je heen laten lopen en de minste willen zijn?
Soms dingen opgeven die waardevol zijn?

We huiveren terug.
Net als Petrus.
Bang dat we er minder van worden.
Bang dat we er bij inschieten.
Bang dat ons leven aan kwaliteit inboet.

Maar Jezus zegt dat wie zijn leven vasthoudt het verliest.
En dat we er bij winnen als we ons leven durven loslaten.
Als niet wij zelf in het middelpunt van ons denken en verlangen staan.
Maar het Koninkrijk van God.
Het leven in gemeenschap met Hem.
En in navolging van Hem.

Geloven is riskant.
Jezus dienen is riskant.
Het is een hele stap om achter Hem aan te komen.

Wie achter Mij aan wil komen... zegt Jezus.
Hij sléurt ons niet achter zich aan.
Hij nodigt ons uit.
Hij laat ons de keus.
Maar Hij waarschuwt ons wel voor de gevolgen als we niet met Hem op weg gaan.
Leven met Hem – het lijkt geen leven.
Het lijkt afzien, offers brengen, er bij inschieten.
Maar het is wel leven in gemeenschap met de Liefste die bestaat.
In gemeenschap met Hem die het grootste offer bracht om ons voor zich te winnen.
Die het er voor over had door de Vader te worden afgewezen opdat wij voor eeuwig met Hem zouden leven.
Wilt u, wil jij dan toch maar niet ook het offer van je leven brengen?
Zet die stap maar in geloof. AMEN.
04-03-2007